

SRПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА
ИНСТИТУТ ЗА СРПСКИ ЈЕЗИК

НАШ ЈЕЗИК

НОВА СЕРИЈА

Књ. IX св. 1—2

БЕОГРАД 1958

САДРЖАЈ

	Страна
1. <i>А. Белић</i> : Поводом језичких испитивања и излагања нашег часописа	1
2. <i>М. Стевановић</i> : Реченице без развијених главних делова	5
3. <i>Берислав М. Николић</i> : Смиреност Андрићева казивања	24
4. <i>Б. Милановић</i> : О једном глаголском дублету	32
5. Уз чланак Б. Милановића „О једном глаголском дублету“	
I. <i>М. Ситанић</i>	43
II. <i>М. С. Московљевић</i>	44
6. <i>С. Майић</i> : О облику „Србља“	47
7. <i>В. М. Мићовић</i> : Неколико напомена о значењу речи <i>накрјати</i>	54
8. <i>д-р Михаило Павловић</i> : О једном преводу с француског	59
9. <i>Милош С. Московљевић</i> : Деведесетогодишњица проф. О. Брока	69
10. <i>Милија Ситанић</i> : О квантитету једног вокала презентске основе	73
11. <i>Грегур Берих</i> : Како је постала реч курџон	76
12. Језичке поуке	77
13. <i>Уредничкило</i> : Јован Радуловић	80

УРЕЂУЈЕ ОДБОР

Секретар Уређивачког одбора — Берислав М. Николић

Научно дело

ИЗДАВАЧКА УСТАНОВА САН

БЕОГРАД
1958

Слог: „Научног дела“, Београд, Вука Караџића 5.
Штампа и повез Графичког предузећа „Академија“, Београд, Космајска 28.

О ЈЕДНОМ ГЛАГОЛСКОМ ДУБЛЕТУ

У познатој збирци Веселиновићевих приповедака *Слике из сеоског живота* на стр. 21 св. I (у издању СКЗ, 1896) налазимо реченицу: Ми се заценусмо од смеја. Дакле, њен предикат је глагол у аористу од инфинитивне основе на *-ну-*. Међутим у књизи I Целокупних дела Јанка Веселиновића (издање Библиотеке српских писаца) тај глаголски облик има основу инфинитива на *-(н)и-*: Ми се *заценисмо* од смеја (стр. 34). — У истој редакцији измењен је у овом смислу и облик презента код Светозара Ђоровића: И како год који погледа у крокодила, тако се и *зацјени* од смијеха (Цел. дела књ. IV, 102), док у Бранковом колу (VII, 1901), где је дело први пут објављено стоји: ... тако се и *зацене* од смијеха (стр. 1262), што, нема сумње, претставља презентски облик Ђоровићевог језика. — Затим, то исто је учинио и ново-садски редактор Глишићевог превода Гончаровљевог *Обломова* с аористом у реченици: Захар се *зацену* од смеха ... (Забавник СКЗ књ. I, 1898, 22), која у новој редакцији гласи: Захар се *зацени* од смеха... (Нови Сад, 1949, 12). — Најзад, да укажем још и на овај сличан пример: у Бранковом колу (за годину 1902) штампана је такође први пут Домановићева приповетка *У сеоској механи*, и на стр. 558 налази се реченица: [кочијаш] узне дете које се већ *заценуло* од плача; а у издањима СКЗ (Приповетке, 132) и Библиотеке српских писаца (Цел. дела књ. II, 240) радни глаголски придев има у њој облик од инфинитивне основе на *-(н)и-*: узне дете које се већ *заценило* од плача.

Значи: облике овога глагола од основа на *-не-/-ну-* у језику класичних српских писаца стручни су редактори заменили облицима од глаголских основа на *-(н)и-/--(н)и-*. На основу тога би се лако могло помислити да су ту у питању облици који су у наше

време неправилни за књижевни језик, па их зато треба заменити другима који би били правилни. А да ли је тако? Да видимо.

Не треба нарочито наглашавати да је овде од пресудног значаја стање двојакних облика овога глагола код писаца савременог српскохрватског језика. Зато ћу се првенствено задржати на томе.

Речничке грађе Института за српски језик САН и Матице српске¹ садрже доста материјала који се односи на ову глаголску реч, а који је ексцерпиран из дела наших познатих књижевника. Иако је, према томе, сигурно да тај материјал није одређиван за илустрацију њене морфологије, он нам ипак живо сведочи о постојању њених двојакних облика у књижевном језику и о њиховој распрострањености. И не само о томе. У прикупуљеном материјалу упадљива је чињеница да писци на западној половини наше језичке територије, углавном штокавске, где је књижевно наречје ијекавско или јужно, као и они чије порекло води отуда, знају за облике овога глагола од основа на *-не-/-ну-*. Примера нема тако много, и зато ћу их навести све.

— Теодосија Мркојевић (у себи, *заценуи* од смијеха) (П. П. Њ е г о ш, Лажни цар Шћепан Мали, СКЗ 65,134); — Кашљао је неколико минута. Готово се *зацену*, па опет ништа не може да искашља (Л а з а р К о м а р ч и ћ, Два аманета 1893, 29); — Од бриге и љутње кадија се закашља, *зацену* и једва себи дође (И. А н д р и ћ, За логоровања, СКГл. књ. V, 1922, 322), — Дијете: не ћу ја пите, 'оћу 'љeba (*зацене* се од плача) бо-ли ме ти-бу! (Ех ронто, Београд 1920, 96), — Сви се толико *заценуше* од смеха да су за један тренутак изгледали као онемели ... (Госпођица, Сарајево 1953, 172); — И Милош и Мурат искривили се, па као да се обојица *заценули* од смијеха (Св. Ћ о р о в и ћ, Женидба Пере Карантана, СКГл. књ. VII, 1902, 13); — Дружина се сва *зацену* од смеха (Г р. Б о ж о в и ћ, Митровачки потомак Будалине Тала, Нова искра год. VII, 1905, 264); — Најзад се откинуо од мене и помодрелих усана, *заценуи*,

¹ Ја сам се и за овај рад користио материјалом тих грађа, и примери које даље наводим највећим су делом узети из њих.

ослонио се челом на ограду (Е мил С. Петровић, Мартица, Сарајево 1947, 55); — И она се *зацену* од смеха... (Боривоје Јевтић, Дани на Миљацки, Београд 1935, 22); — Јанићије се *заценуо* од смеха... (Дмитар Р. Ђукчић, Сенке са висова, Београд 1938, 89); — И сви се засмејаше, *заценуше* од смеха (Јелена Билбија, Приче о селу и граду, Београд 1934, 26); — И док се Обрваш *заценуо* од смијеха, Пјево само појачава глас... (Јован Радловић, Сумрак на Неретви, Београд 1932, 99); — Рзе он, а она ... се *зацене* да је страх чути (Марко Марковић, Крива Дрина, Сарајево 1952, 142); — — Одједном *заценух* се (Матија Лисичар, Приповијести, Загреб 1910, 16); — *Заценули* су се од изненађења... (А. Цесарец, За новим путем, Загреб 1946, 263), — А Корен, *заценуи* од пријатног изненађења, нагло прискочи до њега... (исто дело, стр. 27). — Колико сам обавештен, овде је место и примеру: Ја се *заценух* од смеха због тог њиховог бежања... (Глиша Бабовић, Дедине приче, Београд 1952, 54).

Ово је само једна страна употребљеног материјала. Друга — припада писцима који су из разних крајева на простору источнога или екавскога наречја. За њих се може уопштено рећи да употребљавају друге облике, оне од глаголских основа на *-(н)и-/- (н)и-*. Јер, као што ће се сада видети, такви су у знатној већини према свима осталима код којих се јављају или једино облици од основа на *-не-/-ну-* или и једни и други напореда. Ево примера за то:

— Лепосава:Стрина, ајдете, *заценило* се дете од плача (Јов. Ст. Поповић, Драматски списи III, СКЗ 122, 100); — А кад се смеје, *зацени* се простачки... (Ј. Игњатовић, Стари и нови мајстори, Нови Сад 1883, 210); — „Хе, хе, хе... Милоша нећете вешати“ и за овим речима *зацени* се смејући (Б. Атанацковић, Два идола, СКЗ 10, 160); — ... После се [зелов] *заценио* од лајања... (Б. Јакшић, Дела књ. VII, Београд 1883, 291); — Тепа му и милује га... А мило му, па да се *зацени* од смеха (П. Марковић Адамов, На селу и прелу, СКЗ, 130);

— Ја онако уморан, падох ничке и пих, пих, пих, док се не *зацених* (М. Ђ. Милићевић, Село Злоселица... Београд 1880, 289); — А Марку и његову имењаку пало смешно како се то мачак забринуо, па се *заценили* и све се ваљају од смеха (Драг. Ј. Илић, Божићна легенда, Бранково коло IV, 1898, 1610); — А кад се одобровољи, а он се најпре *зацени* као да хоће да кашље (Ст. Сремац, Поп Ђира и поп Спира, СКЗ 136, 25), — Седну и пуше и задиркују Кику, смеју се и *зацене* се од смеха, док им овај смех не преседне (Југословенски приповедачи, Зборник за пионире, Београд 1949, 254); — Сав *зацењен*, гушећи се, изиђе Станоје ... (Б. Станковић, Стари дани, СКЗ, 32); — Па још кад помислите да је он имао срца ... прочитати *зацењеном* Паризу ... сва своја суочења са сиротом својом парничарком (Б. Поповић, Бомарше, СКЗ 188, 49); — Дете ми се узнемирило, преплашило се и *заценило* од плача (Б. Нушић, Девет-сто петнаеста II, Београд 1931, 102—103), — Приђе ми један ... момчић и *зацени* се од смеха (Приповетке једнога каплара, Сабрана дела XI, Београд 1932, 125); — Еј, врашки господине! — *заценила* се она од смеха... (Душан Радић, Три километра на сат, Београд 1934, 29); — Када би плакао, бојали су се да се не *зацени* (Ранко Младеновић, XX век год. II, 1939, 406); — Човек се *зацени* од смеха (М. Вукасовић, Савремене басне, Београд 1940, 40); — ... Он се *зацени*, поцрвени... (Жак Конфино, Ротаријанци, Београд 1947, 10); — Чуле се псовке као *зацењени* лавез... (Јован Поповић, Истините легенде, Београд 1949, 11); — ... која је умрла у часу када се Мића *заценио* први пут (О. Давичо, Песма, Београд 1953, 228); — Онда га љубим и голицам док се не *зацени* (Добрица Ћосић, Далеко је сунце, Београд 1953, 40); — ... Ако би жена под епитрахилџом јако зајецала и *заценила* се, он би се нагао... (Б. Чиплић, Јаруга, Београд 1953, 28); — Ви имате крив нос, као мој Жарко, — и *зацени* се од смеха... (Миливоје Ристић, Очи, Савременик СКЗ, 1938, 46). — Узгред и овај пример: Вашем суседу... ваља само овај прст показати, па да сместа прсне у смех, да се *зацени* и плаче... (И. Тургењев, Месец

дана на селу, Београд 1951, 16 — превео д-р М. С. Московљевић).

Оваквих примера има и више. Ја сам узео само оне који су из дела већих и познатијих књижевника. Међутим за облике овога глагола од основа на *-не/-ну-* њихов је број заиста незнатан. То су ови:

— Кад ето ти Новице Церовића... *зацену* се од смеха и виче ми (Љуб. П. Ненадовић, О Црногорцима, СКЗ, 226); — ... Одговори му писар и *зацену* се од смеја (Свет. П. Ранковић, Горски цар, СКЗ 38, 26); — Потпоручник Александар се *зацену* од смеха ... (Ст. Јаковљевић, Девет сто четрнаеста, Београд 1934, 199). — С њима иде још и онај Домановићев пример дат у почетку.

Такође су малобројни и примери за напоредну употребу облика и од једних и од других основа нађени код ових писаца:

Мил. Ђ. Глишић: Смеје се, смеје — *зацене* се већ од смеха (Цел. дела књ. I, 226) — Сава се већ *заценио* од смеха (Приповетке књ. I, Београд 1879, 63); — Ј. Веселиновић: Ко ће туђој мајци уместити? — рекох, *заценувши* се од плача (Слике из сеоског живота св. I, СКЗ 31, 11) — Ту се закашља тетка... Готово се *зацени* од кашља... (Цел. дела књ. VI, 55); — М. Ускоковић: И Косара не могаде довршити реченицу *заценувши* се од смеха (Дела, Београд 1932, 355) — По њима је пичало перо, као дете које се *заценило* од дуго задржаваног плача... (Дошљаци, СКЗ 128, 194); — Момчило Настасијевић: ... а она несрећница *заценула* се од смеја (Из тамног вилајета, Београд 1927, 9) — Бан се *зацени* од смеха (Музичке драме, Београд 1938, 39).

Тако је код писаца екаваца: за облике овога глагола од основа на *-не/-ну-* може се, дакле, слободно казати да их једва и има, толико су ретки. У народним говорима на овом језичком подручју — ни толико. Два-три податка за то. У Блезовићев Речник косовско-метохиског дијалекта (1932), чија грађа, како пише у уводу, значи докуменат о томе говору предратнога вре-

мена, када још није био помућен језиком новог становништва и за који су речи „купљене из уста народних“, с многима другима и ова је ушла као реч коју имају наши речници, али се разликује по облику; њен је облик ту: *зацении се*, *заценим се*. — Сасвим на другом крају, скупљач збирке речи из Бачке, која чини саставни део поменуте Академијине лексичке грађе, изричито вели: „Ми не кажемо: *заценуиши се*, него *заценииши се*“. — У мом домаћем говору (централна Србија) такође се чује једино такав облик ове глаголске речи. Облици њени од основа на *-не-/-ну-* мени су увек звучали као случајне грешке — кад год сам на њих наилазио у књигама. — Према усменим обавештењима тако је и у многим говорима других екавских крајева. Али ово износим више узгред.

Стање овога појава у речницима књижевног језика не слаже се са стањем које имамо код писаца. Код Вука је: *заценуиши се*, *заценим се*. А његов Српски рјечник уствари је речник једног јекавског жерцеговачког говора, говора који претставља полазну тачку у формирању нашег новог језика у књижевности. Код Б р о з а и И в е к о в и ћ а као код Вука, јер су они „градили“ свој Рјечник хрватскога језика „од самих Вукових и Даничићевих књижевних дјела“ и на темељу Вуковог речника. У правописном речнику Д. Б о р а н и ћ а (Правопис, Загреб, 1951) такође стоји *заценуиши се*, што значи да ову реч треба употребљавати у том облику. То је и разумљиво кад се зна како је настао језик загребачког књижевног и културног центра. Кад се све ово доведе у везу с оним што се јавља у употреби код писаца на тој страни, онда ту нема шта да се примети. — Друкчије је међутим у речницима с печатом екавизма. У најстаријем од њих, у Речнику српскога и немачкога језика Ђ. П о п о в и ћ а (Панчево, 1881), основни облици овога глагола гласе: *заценуиши се*, [*заце*]ним се; инфинитив, дакле, има основу на *-ну-*, а презент на *-ни-*. Тако је и код Р и с т и ћ а и К а н г р г е, у њиховом Речнику српскохрватског и немачког језика (Београд, 1928), што ме све више наводи на помисао да су се они ту послужили већ застарелим Поповићевим речником, као што се после Л. Б а к о т и ћ свакако држао њих кад је у свом Речнику српскохрватског књижевног језика (Београд, 1936) навео ову глаголску реч у истом облику. Овакав однос тих основа, *-ну-*: (*ни*)и-, није у системи, и очигледно је да је вештачки састављен: од два односа

глаголских основа ове речи: *заценуџи се*: *заценем се* и *зацениџи се*: *заценим се*, који се садрже у њеној промени, узет је по један члан. Чини ми се да могу претпоставити да је у осећању лексикографа био други однос од ова два, али је он поступио тако у тежњи да то с в о ј-е помири с оним што је оставио Вук. Такав поступак одаје недовољну стручност, у лингвистичком погледу наравно и, разуме се, не може се прихватити, чак ни у случају да је код њега лично постојала таква промена овога глагола, што би се исто тако могло претпоставити.

За нас је од посебног интереса оно што износи проф. Б е л и ћ у последњем издању свог Правописа (Београд, 1950). У речничком делу налази се глагол *заценуџи се*, *заценем се*, а у предговору се вели: „када се нека реч у правилима или у речнику наводи, то значи да је ваља онако написати како је у књизи означено ако је ко жели употребити“. Тиме је речено све и за употребу ове речи. И то је на своме месту ако се пође од реалног сазнања да је она у таквом облику била реч Вуковог језика, да је затим тако употребљавају до данас претставници јужног изговора и они који се њиме служе у писаном језику и да се, најзад, може срести и код оних који пишу екавски. Али, с друге стране, напред је показано да у одређеној језичкој области, доста пространој, чији су говори добрим делом стављени и у основицу књижевног језика, с у в е р е н о в л а д а ј у облици њене друге промене, оне — која даје однос глаголских основа *-(н)и-*: *-(н)и-*. Према томе, овде имамо посла са дублетним облицима. Они су у књижевној употреби потпуно равноправни. Зато је при састављању правописног речника, који носи обележје београдског књижевног центра и који иначе обилује дублетима, требало имати у виду и једне и друге. А састављачи будућег заједничког таквог речника, као уосталом и сваког другог речника који буде заснован на делима наших писаца са целокупне територије српскохрватског језика, мораће водити рачуна и о овом дублету.

Јасно је сада да су редактори у примерима који су наведени у почетку и који су ми највише и дали повода да се позабавим овим питањем, неправилно поступили кад су променили облике овога глагола у језику писаца чија су дела припремали за ново издање. Јер ти облици, од основа на *-ну-/-не-*, нису ни застарели нити су с покрајинским, дијалекатским обележјем, као што такви

нису ни они други, од основа на *-(н)и-/--(н)и-*, које досадашњи наши лексикографи нису признавали или нису за њих знали. Ово што се тиче редактора, нажалост, само је један доказ више како они, можда и несвесно, злоупотребљавају свој позив, веома деликатан и врло одговоран. Њихов посао није и у томе да подмећу писцу језичке црте које њему иначе нису својствене. Поготову је то за осуду кад се тако „исправљају“ писци који су познати и по добром познавању нашег језика. Веселиновић је чак „мајсторски владао српским језиком“, што се може рећи и за Глишића. У делима таквих писаца непосредно и спонтано долазе до изражаја различити језички појави, који затим, у целокупности својој, одређују правац слободног развитка самог књижевног језика. И по моме мишљењу, ту не би требало допустити никакво уједначавање нити укалушљивање језичких особина од стране редактора; а нарочито треба устати против њиховог самовољног замењивања облика који се њима, можда у тренутку, учине „неисправни“. Они обично и не кажу шта су све изменили у текстовима које су приређивали за штампу, тако да испитивач какве језичке црте мора онда да проверава у изворном или којем другом веродостојном издању. Да то отежава, а каткад и онемогућава, такво испитивање, не треба доказивати. Овде упућујем само ово неколико речи на адресу многих наших редактора, а сматрам да ту има проблема који „заслужују“ да им се и посебно посвети пажња.

А сада, пре него што покушам да одговорим на питање: откуда дублетни облици у промени овога глагола? — потребно је да истакнем две ствари.

Прво. По своме склопу он претставља везу префикса и простог имперфективног глагола. Међутим тај се глагол не спаја више ни с једним префиксом нити је као такав ближе познат. Штавише, једва се потврђује да постоји. У великом Рјечнику загребачке Академије Даничић наводи само један пример: Капетан се *цене* — нађен „у наше вријеме у једнога писца“ (фра Г р г о М а р т и ћ, Осветници IV, Осиек, 1876). Ја такође могу навести свега један: ... Кад видје младу, која се *цењаше* од плача иза леђа му, он је загрли ... (С. М а т а в у љ, Цел. дела књ. I, 308), којим није одређена и глаголска основа од које би овај имперфекат био изведен (исп. *шоњах*: *шоњем*, *шоњући* и *чињах*: *чиним*,

чинити). То све утиче да се сложени глагол о коме је реч готово више и не осећа као сложен. И још нешто. Примери његове употребе показују затим да се он у свом основном значењу „загушити се“, „изгубити дах“ („den Atem verlieren“) најчешће јавља заједно са именичким речима *смех*, *јлач*, *кашаљ* у генитиву с предлогом *од*, и њима се означава појам као изазивач или проузроковач стања које настаје реализацијом глаголске радње. Таква уобичајена и врло честа веза овога глагола са одређеном именичком допуном добија све више карактер једног устаљеног сложеног израза.

Друго. Колико сам могао утврдити, ова је реч само српско-хрватска: за њу не зна ниједан други словенски језик. Даничић је изводи од праиндоевропског корена *кай-* који је код нас, по његовом етимологисању, имао самогласник ђ („изгубивши *й* пред *н*“). Одмах иза тога вели: „али је мјесто њега у нас ... *е*“. (Коријени, 235), пошто је одређивао етимологију глагола како је он дат у Вуковом речнику (*зацѣнуѣти се*). Ако се ово прихвати као такво, онда овај глагол има код јекаваца у корену екавску замену старог гласа „јата“. Проф. Ј. В у к о в и ћ помиње у својим Правописним правилима (Сарајево, 1949, 80—81) више таквих речи у којима се огледа екавски изговор замене „јата“ искључиво или поред њиховог ијекавског гласовног облика (на пример: *обећаѣти*, *цѣсти*, *зеница*, *озледа* и др.), и сматра да је то добијено „на неки начин преношењем ријечи и њихових гласовних облика са екавске на ијекавску територију“, односно — да се овакве речи могу „објаснити у крајњој линији мијешањем говора“. Мислим да је претходно потребно дубље и шире испитати сваки такав случај. А ту би, дакле, спадао и глагол *зацѣнуѣти се*, са својим *-е-* у изговору ијекаваца, јер се ја овде нисам упуштао у то питање.

Видели смо како су размештени двојаки облици овога глагола. Тај факат да се једни од њих, они који су од основа на *-(н)и-/--(н)и-*, налазе распрострањени баш на екавском земљишту, и нагони ме да ту потражим објашњење о томе како су настали. Ја узимам да је *зацѣнѣти се*, *зацѣним се* овде добијено под непосредним утицајем глагола *зацѣнити*, „затражити велику цену“. У њему је гл. *цени*, који се употребљава и с другим префиксима (глаголи: *йроцени*, *оцени*, *йрецени*, *уцени*, *йойцени*), и то много више и чешће него с префиксом *за*, а који и сам има

врло живу и широку употребу. Сви ти глаголи, гл. *цениџи* и с њим сложени, код претставника нашега језика имају своју граматичку промену која је одређена и стабилна, непоколебљива. За глагол *заценуџи се* речено је да се готово и не осећа да је састављен од префикса и простог глагола — толико су усамљени примери у којима се овај јавља. Тако се *заценуџи се* нашло према глаголу *зацениџи*, као и према осталим глаголима из те групе. Њихова се обличја у говорној претстави диференцирају само једном вокалском фонемом (у:и), а акценатски се потпуно слажу: *заценуџи се* — *зацениџи*. Сазвучје овог другог глагола, *зацениџи*, који у језичком осећању има чврсту психолошку подлогу, пренесено је с временом на глагол *заценуџи се* у свим његовим морфолошким ликовима. Стално облежје рефлексивности, заменица *се*, затим то да га у употреби обично прате одређене именичке речи с предлогом и, најзад, сам реченични смисао — довољни су да глагол *зацениџи се* и у том облику буде ознака сопствене семантике и њене пуне вредности у језичкој пракси.

Колики је у свему овоме удео глагола *зацениџи*, показује очигледно овај пример из *Игњатовићевог* историског романа *Ђурађ Бранковић*, који је штампан старим правописом (у Карловцу, 1859): Млађи кои су за трпезомъ сѣдили мало што се нису грохотомъ насмѣјали. И доиста да не било Царице, Патријарха и Новака, сви бы се на нѣга зацѣнили были. Особито Свѣтиславъ и Милева одвећ примѣтително су се насмѣјали (стр. 14). Ја претпостављам да је Ј. Игњатовић овде написао радни придев од овог глагола с „јатом“ (ѣ) у корену узимајући притом писање тога облика од глагола *зацениџи*. Чини ми се да је то много вероватније него сматрати да је ово „јат“ изворно, етимолошко „јат“ у корену глагола *зацениџи се*, одн. *заценуџи се*.

У границама ијекавског наречја ова два глагола, *заценуџи се* и *зацѣниџи*, у погледу свог гласовног састава стоје даље један од другога, и зато је тамо *теже* могло доћи до оваквог њиховог формалног изједначења, управо до појаве првога глагола у облику *зацѣниџи се*, ако је уопште и долазило до тога. Од поузданих лица сазнао сам да у говору Васојевића (Црна Гора) овај глагол постоји само у таквом облику. И мени је сада јасан једини пример који имам из књижевног језика: „Она се *зацѣни* од смијеха“ (Чедо Вук овић, Висине, Београд 1952, 156) — јер је писац

родом из тога краја (Андријевица). Али ја сам готов да у овоме видим резултат извесне географске близине са екавским говорима на источној страни. А то би онда значило да овде замена „јата“ *-ије-* у глаголу *зацјениити се* нема с в о је порекло. Што се тиче оног примера који је наведен у почетку („...тако се и *зацјени* од смијеха“), њега је редактор механички ијекавизирао, при чему је, мислим, потсвесно искоришћен глагол *(за)цјениити*, тако да се његово обличје у целини нашло и у овој другој глаголској речи.

Б. Милановић